Dosarul nr.2a-194/2025 I instanță
Nr. PIGD 2-25023204-05-2a-02102025 judecător Veronica Carapirea
judecătoria Cimișlia

D E C I Z I E

03 februarie 2026 **mun. Comrat**

Completul de judecată al Curţii de Apel Sud, sediul Comrat
În componența:
președintele ședinței, judecătorul Mironov Andrei
judecătorii Colev Grigori și Hudoba Valeri
grefier Satirova Marina
cu participarea:
reprezentantului apelantului Inspectoratul General al Poliției al MAI RM, Pînzari Victor,

examinând în ședință publică, în ordine de apel, apelul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al MAI RM împotriva hotărârii judecătoriei Cimișlia din 05 mai 2025, adoptată pe cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de avocatul Berezovschi Vladislav în interesele Calestro Maxim către Inspectoratul General al Poliției al MAI RM, Inspectoratul Național Securitate Publică al IGP al MAI RM, intervenient accesoriu Voronțov Cristian privind încasarea prejudiciului moral, material și a cheltuielilor judiciare,

audiind raportul judecătorului Mironov Andrei asupra cauzei și esenței apelului, analizând materialele cauzei și audiind pozițiile părților,

A C O N S T A T A T:

1. ***<u>Circumstanţele cauzei:</u>***

La data de 20 februarie 2025, avocatul Berezovschi Vladislav acționând în interesele lui Calestro Maxim a depus în prima instanța cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al MAI RM, Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP al MAI RM, intervenient accesoriu Voronțov Cristian privind încasarea prejudiciului moral, material și a cheltuielilor judiciare. (f.d.1-3)

În motivarea acțiunii s-a invocat, că la 16 noiembrie 2022, în orașul Cimișlia, pe strada Barbu Lăutarul, agentul de patrulare al INSP, Voronțov Cristian, a întocmit pe numele său Calestro Maxim un proces-verbal nr. MAI05 635493 cu privire la contravenție prevăzută de art. 228 alin. (3^1) Cod contravențional, reținând în fabula că acesta conducea mijlocul de transport de marca Opel cu numărul de înmatriculare *****, echipat cu lămpi ce nu ar corespunde modelului dat prin construcție. În urma acestui proces-verbal, reclamantul a fost sancționat cu amendă în mărime de 20 unități convenționale.

La data de 01 decembrie 2022, avocatul Berezovschi Vladislav, în interesele reclamantului, a depus contestație împotriva procesului-verbal și a deciziei agentului constatator. Prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 05 mai 2023, contestația a fost admisă, procesul-verbal și decizia agentului constatator au fost anulate, iar procesul contravențional a fost încetat, din motiv că nu există faptul contravenției. Ulterior, prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2024, recursul declarat de agentul constatator Voronțov Cristian a fost respins ca tardiv, fiind menținută hotărârea primei instanțe. Astfel, prin hotărâre judecătorească definitivă s-a constatat că agentul constatator din cadrul INSP a desfășurat activitatea contrar dispozițiilor prevăzute de art. 374 alin. (3) Cod contravențional.

Menționează că, în legătură cu contestarea procesului-verbal, reclamantul a suportat cheltuieli de judecată constând în 3000 lei achitați pentru serviciile avocatului și 500 lei pentru combustibil, necesar pentru a asigura prezența avocatului la ședința din 07 martie 2023. Aceste cheltuieli sunt reale, necesare și rezonabile, motiv pentru care solicită obligarea pârâților la plata lor.

Totodată, subliniază că tragerea ilegală la răspundere contravențională a reclamantului i-a afectat starea emoțională, l-a făcut ușor iritabil și i-a provocat sentimente de nesiguranță în onestitatea colaboratorilor poliției. În consecință, solicită compensarea prejudiciului moral cauzat, pe care îl apreciază la suma de 10000 lei, considerată o compensare echitabilă a suferințelor morale generate de

acțiunile ilegale ale poliției.

În scopul colectării probelor pentru înaintarea prezentei cereri, întocmirii cererii de chemare în judecată și reprezentării intereselor în fața instanțelor, reclamantul a suportat suplimentar cheltuieli de judecată în mărime de 4000 lei, pe care le pretinde a fi încasate de la pârâți.

2. <u>Soluția instanței de fond:</u>

Prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia din 05 mai 2025, cererea de chemare în judecată înaintată de Berezovschi Vladislav în interesele Calestro Maxim către Inspectoratul General al Poliției al MAI RM, Inspectoratul Național Securitate Publică al IGP al MAI RM, intervenient accesoriu Voronțov Cristian privind încasarea prejudiciului moral, material și a cheltuielilor judiciare, s-a admis parțial.

S-a încasat de la Inspectoratul General al Poliției al MAI RM în beneficiul Calestro Maxim prejudiciul moral în sumă de 3000 lei, prejudiciu material în sumă de 3500 lei, cheltuieli judiciare în sumă de 4000 lei, în sumă totală de 10500 lei. (f.d.36, 46-52)

3. <u>Solicitarea apelantului:</u>

La data de 15 mai 2025, reprezentantul Inspectoratului General al Poliției al MAI a RM, Cebanu Mariana ne fiind de acord cu hotărârea instanței de fond a înaintat apel nemotivat împotriva acesteia solicitând: admiterea cererii de apel; casarea integrală a hotărârii judecătoriei Cimișlia din 05 mai 2025; pronunțarea unei noi decizii, prin care să fie respinsă acțiunea reclamantului. (f.d.42-43)

La data de 18 august 2025, reprezentantul Inspectoratului General al Poliției al MAI a RM, Cebanu Mariana a înaintat apel motivat împotriva hotărârii judecătoriei Cimișlia din 05 mai 2025, prin conținutul căruia a indicat, că nu este de acord cu concluziile instanței de fond expuse în hotărâre emisă la 05 mai 2025, considerându-le a fi lipsite de suport juridic și neargumentate, iar în ansamblu hotărârea fiind una neîntemeiată și pasibilă de a fi casată. (f.d.54-66)

Menționează, că potrivit recomandărilor Avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești se invocă că o motivație și o analiză clară, sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești și un aspect important al dreptului la un proces echitabil.

Indică, că hotărârile motivate urmăresc scopul de a demonstra părților că acestea au fost auzite, și astfel, să contribuie la o acceptare mai ușoară de către aceștia a deciziei.

A invocat, că Inspectoratul General al Poliției consideră că prima instanță nu a ținut cont de aceste deziderate și a adoptat o hotărâre lipsită de fundament temeinic și materialul probator administrat. Concluziile instanței de fond cu referire la admiterea cererii de chemare în judecată, prin încasarea prejudiciului moral, material și a cheltuielilor judiciare din contul Inspectoratului General al Poliției, consideră a fi neîntemeiate, or, instanța de fond nu a ținut cont de aceste deziderate și a adoptat actul judiciar nefiind bazat pe un fundament temeinic și materialul probator administrat.

Menționează, că prima instanță a stabilit eronat raportul dedus judecății, circumstanțe importante pentru soluționarea pricinii nu au fost stabilite și elucidate pe deplin, probele prezentate, nu a dat o apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea este neîntemeiată, adoptată fără respectarea drepturilor și intereselor legale ale participanților la proces.

Indică că, intimatul Maxim Calestro a invocat în instanța de fond prevederile Legii 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, considerând că prin sancționarea contravențională în baza procesului-verbal cu privire la contravenție, care ulterior a fost anulat de instanța de judecată, i-a fost cauzat un anumit prejudiciu.

Susține că, agentul constatator la momentul depistării comiterii unei fapte care poate fi calificată drept contravenție, este obligat nemijlocit de a întreprinde toate măsurile prevăzute de Codul contravențional. Din acest motiv, acestea nici într-un caz nu pot fi calificate drept acțiuni ilicite, deoarece îndeplinirea cu exactitate a atribuțiilor de serviciu este o îndatorire directă, motiv din care nu pot fi reținute argumentele intimatului precum că, agentul constatator ar fi comis careva abateri de la prevederile legale.

Indică că, repunerea în drepturi a persoanei se efectuează în cazuri exhaustive și anume, dacă prin hotărâre definitivă, persoana în privința căreia a fost pornit proces contravențional este declarată nevinovată și/sau răspunderea sa contravențională este înlăturată.

Consideră, că intimatul, în speța expusă în cererea de chemare în judecată nu se află în nici unul din cazurile prevăzute de lege – art. 384 alin. (2) lit. u) și art. 384 alin. (3^1) Cod contravențional. Respectiv, nu există nici o Hotărâre definitivă prin care intimatul să fi fost declarat nevinovat, ori procesul-verbal contravențional a fost anulat dc către instanța de judecată fiind anulată și decizia agentului

constatator, în temeiul art. 441 și art. 448 din Codul contravențional, motivând lipsa faptului contravenției.

În hotărârea anexată de către intimat la cererea de chemare în judecată nu se constată condiția obligatorie stipulată de prevederile art. 384 alin. (3^1) din Codul contravențional și anume nu a fost constatat caracterul ilicit al acțiunilor sau al inacțiunilor autorității competente să constate contravenție sau să soluționeze cauza contravențională.

Consideră că, acțiunile agentului constatator al Inspectoratului național de securitate publică, au fost perfect legale, săvârșite în temeiul și în conformitate cu legislația în vigoare, iar cererea de chemare în judecată depusă de intimat este una neîntemeiată, neavând suport juridic și acțiunile intimatului sunt de fapt cu rea credință.

Susține că, intimatul a înaintat neîntemeiat cererea de chemare în judecată, iar instanța de fond eronat a concluzionat și a admis parțial acțiunea, temeiurile invocate nefiind aplicabile speței, or, pornind de la prevederile generale ale Codului contravențional înglobate în art. 1 alin. (1) dispozițiile normelor Codului contravențional în care sunt prevăzute drepturile de recuperare a prejudiciului material presupus cauzat sunt aplicabile doar în cadrul proceselor contravenționale, iar faptul că nu a dorit să beneficieze de drepturile prevăzute în procesul contravențional, fiind emise hotărâri definitive asupra cazului contravențional, nu poate fi imputat Inspectoratului General al Poliției.

Atrage atenția instanței la faptul că, repararația prejudiciului moral se face și în lipsa vinovăției autorului, faptei ilicite, în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declarației scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancțiune administrativă a arestului, muncii neremunerate în folosul comunității și în alte cazuri prevăzute de lege.

Raportând dispozițiile normelor legale la circumstanțele cauzei, evaluând soluția prin prisma pretențiilor înaintate în raport cu circumstanțele de fapt și de drept invocate, Inspectoratul General al Poliției consideră că cererea de chemare în judecată privind repararea prejudiciului moral, material și cheltuieli judiciare declarate de Maxim Calestro este una neîntemeiată.

Susține că, deși intimatul invocă că a fost atras ilegal la răspundere contravențională, Legea nr. 1545/1998 garantează repararea prejudiciului moral și material în cazurile în care persoana a fost ilegal arestată, reținută sau i s-a aplicat

ilegal amenda contravențională de către instanță. Prin urmare, nici una din circumstanțele enumerate la art. 3 din Legea nr. 1545/1998 nu se regăsește în justificarea pretențiilor reclamantului de repararea a prejudiciului.

Menționează că, pentru angajarea statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare și de urmărire penale, este nevoie de existența faptei ilicite, respectiv nu orice acțiune a organelor de drept atrage răspunderea statului, la caz atragerea la răspundere contravențională și aplicarea de către agentul constatator a amenzi contravenționale nu atrage răspunderea statului. Întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție constituie o modalitate legală de desfășurare a procesului contravențional, iar însăși pornirea procesului contravențional cu privire la contravenție, recunoașterea persoanei în calitate de contravenient sunt măsuri procesuale ce țin de procesul contravențional care nu încalcă în esență drepturilor ale persoanei și nu cauzează prejudicii dacă nu sunt definitive și dacă nu afectează iremediabil drepturi ale persoanei în privința cărei se întocmește proces-verbal cu privire la contravenție.

Consideră că, Inspectoratul General al Poliției, împotriva căruia au fost formulate pretenții în prezenta cauză, de fapt este pârâtul necorespunzător, or la caz organul care reprezintă statul în instanța de judecată pe această categorie de cauze este Ministerul Justiției, respectiv Ministerului Justiției în calitate de reprezentant al statului este cel împotriva căruia urmau a fi înaintate pretențiile.

Menționează că, intimatul nu a demonstrat cumularea tuturor condițiilor generale necesare pentru antrenarea răspunderii Inspectoratului General al Poliției în prezenta speță, ceea ce exclude răspunderea acestuia și necesitatea reparării presupusului prejudiciu, care survine doar drept consecința directă a faptei ilicite comisă de autorul acesteia, situație care în speță nu se atestă.

Indică că, pe cale de consecință nu poate fi invocată prejudicierea morală, astfel încât intimatul contrar cerințelor instituite de prevederile art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu a făcut dovada acestor circumstanțe pretinse.

Susține că, dreptul persoanei de recuperare a prejudiciului cauzat survine numai în cazul și perioada procesului contravențional, iar procesul contravențional a fost finalizat, fapt demonstrat prin hotărârea emisă pe cauza contravențională, totodată, deși intimatul avea dreptul de a solicita recuperarea prejudiciului în cadrul procesului contravențional, acesta din motive necunoscute nu a făcut-o, prin urmare, potrivit prevederilor art. 2006 alin. (3) din Codul civil obligația de reparare nu se naște în măsura în care cel prejudiciat a omis, cu intenție ori din culpă gravă

să înlăture prejudiciul prin mijloace legale, reclamantul urmând să înainteze pretențiile în cadrul procesului contravențional.

Consideră că, intimatul urma să solicite prejudiciul cauzat în cadrul procesului contravențional inițiat, ori pornind de la prevederile generale ale Codului contravențional înglobate în art. 1 alin. (1) a actului legislativ, stipulează expres „prezentul cod este lege a Republicii Moldova care cuprinde norme de drept ce stabilesc principiile și dispozițiile generale și special în materie contravențională, determină faptele ce constituie contravenții și prevede procesul contravențional și sancțiunile contravenționale”. În concluzie, susține că, dispozițiile normelor Codului contravențional în care sunt prevăzute drepturile de recuperare a prejudiciului material presupus cauzat sunt aplicabile în cadrul proceselor contravenționale, iar în momentul în care reclamantul nu a beneficiat de aceste drepturi în cadrul procesului contravențional, fiind emise hotărâri definitive asupra cazului contravențional, aceste prevederi nu mai sunt aplicabile reclamantului în cadrul unui proces civil, totodată, faptul că nu a dorit să beneficieze de drepturile prevăzute în procesul contravențional nu poate fi imputat autorităților publice.

Menționează că, intimatul eronat a interpretat prevederile legale potrivit cărora Bugetul de Stat al Republicii Moldova, prin intermediul Inspectoratul General al Poliției, urmează să suporte cheltuieli irațională ce țin de repararea unui prejudiciu moral presupus, cauzat de efectuarea corespunzătoare de către agentul constatator a atribuțiilor de serviciu conform împuternicirilor, or conform normelor de drept intimatului Maxim Calestro nu i-au fost aduse prejudicii ce ar îndreptăți în a solicita repararea lor, totodată, ultimul fiind restabilit în drepturi, prin anularea sancțiunilor prevăzute din Codul contravențional, aplicate prin procesul contravențional seria nr. MAI05 635493 din 16 noiembrie 2022.

Își întemeiază apelul pe prevederile art. art. 357, 358, 360, 362, 364, 365, 385, 386 Cod de procedură civilă.

La data de 02 octombrie 2025, cauza a parvenit spre examinare la Curtea de Apel Sud, sediul Comrat. (f.d.96)

La data de 24 octombrie 2025, ***reprezentantul Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP al MAI a RM, Bolgarenco Roman*** a depus referință la apelul indicat supra, prin care a solicitat: admiterea cererii de apel și emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă ca neîntemeiată. (f.d.106-111)

Menționează, că analizând legalitatea și temeinicia hotărârii contestate, în raport cu prevederile art. 239 - 241 din Codul de procedură civilă, Inspectoratul național de securitate publica, conchide că instanța de fond a stabilit defectuos raportul dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii nu au fost stabilite și elucidate pe deplin, a dat o apreciere incompletă și neobiectivă, iar hotărârea este ilegală și neîntemeiată, adoptată fără respectarea drepturilor și intereselor legale ale participanților la proces.

Consideră că, Colegiul urmează sa rețină că, prima instanță urma să ajungă la concluzia privind respingerea cererii de chemare în judecată depusă de Maxim Calestro. Referitor la capătul de cerere privind solicitarea cheltuielilor de judecată, în mărime de 3500 lei suportate în cauza contravențională și suma de 4000 lei suportate în cauza civilă, precum și suma de 10000 lei cu titlu de prejudiciu moral, Inspectoratul național de securitate publică consideră solicitarea înaintată a fi neîntemeiată, nefondată, abuzivă și pur declarativă.

Susține că, în cauza vizată nu există nici o hotărâre definitivă prin care reclamantul să fi fost declarat nevinovat, ori procesul-verbal contravențional a fost anulat de către instanța de judecată fiind anulată și decizia agentului constatator, în temeiul art. 441 și 448 din Codul contravențional, motivând lipsa faptului contravenției.

Indică că, instanța judecătorească nu a constatat încălcarea legalității și a drepturilor omului, astfel nu există nici fapta ilicită, fapt care înlătură răspunderea delictuală a Inspectoratului național de securitate publică și, ca urmare, încasarea din bugetul de stat a prejudiciului solicitat.

Menționează că, agentul constatator la momentul depistării comiterii unei fapte, care poate fi calificată drept contravenție, este obligat nemijlocit de a întreprinde toate măsurile prevăzute de Codul contravențional. Din acest motiv, acestea nici într-un caz nu pot fi calificate drept acțiuni ilegale, deoarece îndeplinirea cu exactitate a atribuțiilor de serviciu este o îndatorire directă, motiv din care nu pot fi reținute argumentele reclamantului precum că, agentul constatator ar fi comis careva abateri de la prevederile legale.

Indică că, în ipoteza în care ar fi fost cauzat un anumit prejudiciu acesta urmează a fi încasat de la agentul constatator or, anume acesta are atribuția de constatare a contravenției și/sau de sancționare și în nici într-un caz Inspectoratul național de securitate publică.

Consideră că, reclamantul a înaintat neîntemeiat cererea de chemare în

judecată, temeiurile invocate nefiind aplicabile cauzei.

Susține că, reieșind din materialele dosarului Maxim Calestro nu poate pretinde de la Inspectoratul național de securitate publică, cheltuielile suportate de reclamant în cauza contravențională și în prezenta cauză, cauzat în rezultatul atragerii ilegale la răspundere contravențională, în condițiile în care acesta nu este pârâtul corespunzător, or potrivit art. 5 alin. (1) al Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, cauzele cu privire la repararea prejudiciului material se examinează în conformitate cu normele de procedură civilă în vigoare. Organul care reprezintă statul în instanța de judecată pe această categorie de cauze este Ministerul Justiției.

Consideră că, Ministerului Justiției în calitate de reprezentant al statului este cel ce trebuie să aibă calitatea procedurală de pârât/intimat.

Menționează că, intimatul nu a demonstrat cumularea tuturor condițiilor generale necesare pentru antrenarea răspunderii Inspectoratului național de securitate publică în prezenta speță, ceea ce exclude răspunderea acestuia și necesitatea reparării presupusului prejudiciu, care survine doar drept consecința directă a faptei ilicite comisă de autorul acesteia, situație care în speță nu se atestă.

Referitor la capătul de cerere privind solicitarea încasării a prejudiciului moral suportat ca urmare a tragerii ilegale la răspundere contravențională, Inspectoratul național de securitate publică consideră solicitarea a fi neîntemeiată și nejustificată, în condițiile în care, nu au fost prezentate probe veridice, admisibile, pertinente și concludente care să confirme faptul vătămării drepturilor personale.

4. <u>Termenul de declarare a apelului.</u>

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) Cod de procedură civilă*, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel*.

Completul de judecată constată că, potrivit materialelor cauzei apelul a fost declarat în termenul legal prevăzut, or, la data de 05 mai 2025 judecătoria Cimișlia a pronunțat dispozitivul hotărârii, iar apelul nemotivat a fost declarat la data de 15 mai 2025.

5. <u>Argumentele părților:</u>

În ședința de judecată a instanței de apel, reprezentantului apelantului Inspectoratul General al Poliției al MAI RM, Pînzari Victor a declarat că, susține integral cererea de apel înaintată.

Menționează că motivele de fapt și de drept indicate prin conținutul referinței le susține pe deplin, solicită casarea integrală a hotărârii emise de instanța de fond, cu respingerea acțiunii înaintate de Calestro Maxim ca fiind una nefondată.

În ședința instanței de apel celelalte părți în proces fiind legal citate despre data, ora și locul examinării cauzei, - nu s-au prezentat.

Reieșind din prevederile art. 379 alin. (2) Cod de procedură civilă, unde se indică că *neprezentarea în şedinţă de judecată a apelantului sau intimatului, a reprezentanţilor acestora, precum şi a unui alt participant la proces, citaţi legal despre locul, data şi ora şedinţei, nu împiedică judecarea apelului*, Completul de judecată a decis examinarea cauzei în lipsa părților legal citate și care nu s-au prezentat la proces.

6. <u>Aprecierea instanței de apel:</u>

Audiind partea prezentă în proces, analizând legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate de apelant în cererea de apel și a materialelor din dosar, Completul de judecată concluzionează că apelul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al MAI a RM urmează a fi respins, cu menținerea hotărârii Judecătoriei Cimișlia din 05 mai 2025, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 385 lit. a) Cod de procedură civilă, *instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să menţină hotărârea primei instanţe*.

În conformitate cu prevederile art. 25 alin. (1) Cod de procedură civilă, *instanţa trebuie să cerceteze direct şi nemijlocit probele, să asculte explicaţiile părţilor şi intervenienţilor, depoziţiile martorilor, concluziile expertului, consultaţiile şi explicaţiile specialistului, să ia cunoştinţă de înscrisuri, să cerceteze probele materiale, să audieze înregistrările audio şi să vizioneze înregistrările video, să emită hotărârea numai în temeiul circumstanţelor constatate şi al probelor cercetate şi verificate în şedinţă de judecată.*

Potrivit art. 117 alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, *probe în cauze civile sânt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experţilor.*

Conform art. 118 alin. (1) și (3) Cod de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.*

Conform prevederilor art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, *instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.*

În temeiul art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă, *la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluționării cauzei şi admisibilitatea acţiunii*.

Conform art. 373 alin. (1), (2) și (5) Cod de procedură civilă, *instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. Instanţa de apel este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Potrivit art. 6 § 1 CEDO, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei în mod echitabil. Dreptul la un proces echitabil vizează respectarea principiului egalităţii armelor, unde fiecare din părţi urmează să obţină posibilitatea de a-şi prezenta cauza în condiţii egale, care să nu o plaseze într-o situaţie net dezavantajoasă în raport cu partea adversă.

Totodată, Completul de judecată consideră necesar să menționeze că nu va formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al apelantului, ci va analiza doar motivele decisive pentru soluționarea prezentei cauze (a se vedea cauza *Garda Ruiz contra Spaniei* (Marea Cameră), din 21 ianuarie 1999, § 26; *Moreira Ferreira contra Portugaliei*, (nr. 2) (Marea Cameră); din 11 iulie 2017, § 84, 98).

Completul constată că, respectiva normă garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligațiilor instanţei de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanțelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanție pentru justițiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind unicul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

Instanța de apel remarcă că, hotărârea este întemeiată, dacă în ea sunt expuse toate circumstanțele care au importanță la soluționarea cauzei și care au fost verificate în ședința de judecată multilateral, complet și au fost elucidate probele privind circumstanțele constatate ale cauzei.

În conformitate cu prevederile art. 239 din Codul de procedură civilă, *hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată*.

Astfel, prevederea legală enunțată mai sus în mod expres, obligă instanţa de apel să verifice circumstanțele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum şi cele care nu au fost stabilite şi este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei şi să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Din conținutul celor relatate, Completul reține că sarcina instanţei de apel derivă reieșind din dispozițiile art. 373 din Codul de procedură civilă, în condiţiile în care instanţa de fond a soluţionat fondul cauzei, cu expunerea argumentelor în vederea admiterii sau respingerii acțiunii în raport cu concluziile reţinute de către aceasta.

Respectiv, conform practicii CtEDO instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însușirea motivelor şi concluziilor date de instanţa inferioară, (cauza *Hirro Balani contra Spaniei,* nr.18064/91 din 09 decembrie 1994, §27; cauza *Georgiadis contra Greciei,* nr. 21522/93 din 29 mai 1997, §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, o motivație și o analiză clară

sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești și un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce iau fost prezentate.

La caz, instanţa de apel verificând în raport cu prevederile art. 238-241 Cod de procedură civilă, legalitatea şi temeinicia hotărârii primei instanțe, constată că aceasta ***urmează a fi menținută***, or, concluziile primei instanțe, expuse în hotărâre, sunt în corespundere cu circumstanţele cauzei, iar normele de drept material au fost aplicate ***corect***.

Completul de judecată constată că, prima instanța a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

Subsecvent, instanța de apel constată, că la data de 16 noiembrie 2022, în or. Cimișlia, str. Barbu Lăutarul, de către agentul constatator din cadrul INSP, Voronțov Cristian a fost întocmit pe numele lui Calestro Maxim procesul-verbal cu seria și nr. MAI05 635493 cu privire la contravenția prevăzută de art. 228 alin. (3^1) Cod contravențional, fiindu-i aplicată sancțiunea cu amendă în mărime de 20 unități convenționale.

La data de 05 mai 2023 a fost emisă hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, prin care s-a admis contestația depusă de avocatul Berezovschi Vladislav în interesele lui Calestro Maxim împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria și nr. MAI05 635493 și deciziei agentului constatator din 16 noiembrie 2022 în baza art. 228 alin. (3^1) Cod contravențional. S-a anulat procesul-verbal cu privire la contravenție seria și nr. MAI05 635493 și decizia agentului constatator din 16 noiembrie 2022, emise în baza art. 228 alin. (3^1) Cod contravențional, cu încetarea procesului contravențional în privința lui Calestro Maxim, din motiv că nu există faptul contravenției. (f.d.6-8)

La data de 26 februarie 2024, prin decizia Curții de Apel Chișinău s-a respins ca tardiv recursul declarat de agentul constatator din cadrul DP Sud a INSP al IGP, Voronțov Cristian și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 05 mai 2023, prin care a fost admisă contestația depusă de Calestro Maxim și anulat procesul-verbal cu privire la contravenție seria și nr. MAI05 635493 și decizia de sancționare emise în privința acestuia, cu încetarea procesului

contravențional, din motiv lipsei în acțiunile acestuia a faptei contravenționale. (f.d.9)

Prin consecință, la data de 20 februarie 2025, avocatul Berezovschi Vladislav acționând în interesele lui Calestro Maxim a depus în prima instanța cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al MAI RM, Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP al MAI RM, intervenient accesoriu Voronțov Cristian privind încasarea prejudiciului moral, material și a cheltuielilor judiciare. (f.d.1-3)

Prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia din 05 mai 2025, cererea de chemare în judecată înaintată de Berezovschi Vladislav în interesele Calestro Maxim către Inspectoratul General al Poliției al MAI RM, Inspectoratul Național Securitate Publică al IGP al MAI RM, intervenient accesoriu Voronțov Cristian privind încasarea prejudiciului moral, material și a cheltuielilor judiciare, s-a admis parțial.

S-a încasat de la Inspectoratul General al Poliției al MAI RM în beneficiul Calestro Maxim prejudiciul moral în sumă de 3000 lei, prejudiciu material în sumă de 3500 lei, cheltuieli judiciare în sumă de 4000 lei, în sumă totală de 10500 lei. (f.d.36, 46-52)

La data de 15 mai 2025, reprezentantul Inspectoratului General al Poliției al MAI a RM, Cebanu Mariana ne fiind de acord cu hotărârea instanței de fond a înaintat apel nemotivat, iar la data de 18 august 2025 apel motivat împotriva acesteia solicitând: admiterea cererii de apel; casarea integrală a hotărârii judecătoriei Cimișlia din 05 mai 2025; pronunțarea unei noi decizii prin care să fie respinsă acțiunea reclamantului. (f.d.42-43, 54-66)

Subsecvent, Completul constată că, argumentele invocate în apel nu sunt temeinice și plauzibile, pentru a fi admise, cu casarea hotărârii instanței de fond, la această concluzie instanța de apel a ajuns, pentru motivele ce succed.

Cu titlul de cadru legal relevant cauzei, Completul remarcă prevederile art. 1 din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545 din 25 februarie 1998, care statuează că, *prezenta lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul şi condiţiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acţiunile ilicite comise în procesele penale şi contravenţionale de organele de urmărire penală, de procuratură şi de instanţele judecătoreşti*.

Conform prevederilor art. 2 alin. (1) din aceiași Lege, *prin acțiuni ilicite se înțelege - acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale (infracțiuni)*.

Totodată, în accepțiunea art. 3 din Legea citată supra, *este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul ,comunității; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; d) supunerii ilegale la arest contravențional, reținerii contravenționale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenționale de către instanța de judecată; e) efectuării măsurilor speciale de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare. Prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcție de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură și din instanțele judecătorești*.

Conform prevederilor art. 6 al Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, *dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul: a) devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare; b) scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare; c) adoptării de către instanța judecătorească a hotărârii cu privire la anularea arestului contravențional în legătură cu reabilitarea persoanei fizice; d) adoptării, de către judecătorul de instrucție, în condițiile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, în privința persoanei achitate sau scoase de sub*

urmărire penală, a încheierii privind declararea nulității actelor sau acțiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigații.

De asemenea, potrivit art. 10 al Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, *dreptul persoanei fizice la repararea prejudiciului moral în mărimea și în modul stabilite de prezenta lege apare în cazurile specificate la art. 6 din Lege*.

În accepțiunea art. 13 din Legea 1545, *repararea prejudiciului specificat la art. 7 lit. a), c)- g) și în capitolul III se efectuează din contul bugetului de stat, iar în cazul când prejudiciul a fost cauzat de organul de urmărire penală întreținut din bugetul local - din contul acestui buget. Prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe*.

Astfel, în cauza *Kudla contra Poloniei*, din 28 octombrie 2000, § 152, Curtea a reținut, că „*Articolul 13 garantează existența unui remediu intern prin care se pot obține compensații pentru o încălcare a drepturilor garantate de Convenție, remediu care trebuie să fie disponibil, eficient și suficient*".

În această ordine de idei sunt relevante și prevederile art. 374 alin. (3) Cod contravențional care indică că, *procesul contravențional se desfășoară pe principii generale de drept contravențional, în temeiul Constituției, al prezentului cod, al Codului de procedură penală, precum și al normelor dreptului internațional și ale tratatelor internaționale cu privire la drepturile și libertățile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte*.

În acest context este de remarcat că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza *Ziliberberg contra Moldovei*, Curtea a statuat că, contravenția constituie o infracțiune minoră și se bucură de acoperire procesuală a drepturilor fundamentale ale omului stipulate în CEDO.

Prin urmare, pentru prejudiciul material sau moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către agentul constatator, este responsabil organul care a constatat contravenția.

Totodată, urmează de reținut că, potrivit art. 384 alin. (2) lit. u) din Codul contravențional, *persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional are dreptul să ceară și să primească despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională*.

În temeiul dispozițiilor legale citate se instituie obligația generală a statului de a repara persoanelor fizice prejudiciul material și moral cauzat prin atragerea ilegală la răspundere contravențională.

În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă, *orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime*.

Potrivit art. 15 alin. (1), (2) Cod civil, *apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară. Modul de soluționare a litigiului dintre părți până la adresare în instanță de judecată poate fi prevăzut prin lege sau contract*.

Conform art. 2007 alin. (1) Cod civil, *prejudiciul cauzat persoanei prin acţiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanţelor de judecată se repară de către stat integral, indiferent de vinovăţia persoanei responsabile, în următoarele cazuri:*

a) condamnare ilegală, tragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a măsurii preventive sub forma arestului preventiv sau sub forma declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea;

b) aplicare ilegală, în calitate de sancţiune contravenţională, a arestului, a muncii neremunerate în folosul comunităţii;

c) acţiuni sau inacţiuni care au dus, după caz, la:

– constatarea de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărâre, a încălcării drepturilor sau libertăţilor fundamentale ale unei persoane şi dispunerea achitării unor sume în beneficiul acesteia;

– pronunţarea unei hotărâri de către o instanţă judecătorească naţională, ca urmare a condamnării statului de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin care s-a dispus achitarea unor sume din contul statului.

Subsecvent, Completul instanței de apel constată, că formulând cererea de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al MAI a RM și Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP al MAI a RM, Calestro Maxim a pretins la repararea prejudiciului moral prin atragerea ilegală la răspundere contravențională, încasarea prejudiciului material suportat în cadrul examinării cauzei contravenționale și a tuturor cheltuielilor de judecată.

La caz, Completul reține constatările din hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 05 mai 2023, prin care s-a hotărât încetarea procesului contravențional pornit în privința contravenientului Calestro Maxim pe semnele

contravenției prevăzute de art. 228 alin. (3^1) din Codul contravențional, din motivul lipsei faptului contravenției, fapt care îi acordă acestuia dreptul de a cere repararea prejudiciului suferit, în baza Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998.

Subsecvent, instanța de apel reține că, contrar susținerilor apelantului, în cauza vizată sunt întrunite condițiile angajării răspunderii delictuale a statului, or, prin hotărâre judecătorească definitivă s-a constatat inexistența faptului contravenției, ceea ce echivalează, în mod implicit, cu caracterul neîntemeiat al atragerii intimatului Calestro Maxim la răspundere contravențională.

Or, anularea procesului-verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare și încetarea procesului contravențional pe motivul lipsei faptului contravenției nu reprezintă o simplă reevaluare a probatoriului, ci confirmă faptul că ingerința autorității publice în sfera drepturilor persoanei nu a avut suport factual și juridic. În aceste condiții, susținerea apelantului potrivit căreia acțiunile agentului constatator ar fi fost legale nu poate fi reținută, întrucât legalitatea actului constatator este infirmată printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Instanța de apel respinge și argumentul apelantului referitor la inaplicabilitatea Legii nr. 1545/1998, reținând că dispozițiile art. 2 și art. 3 din această lege urmează a fi interpretate în corelație cu principiul general al răspunderii statului pentru erori judiciare și pentru actele ilicite ale autorităților publice. Astfel, noțiunea de „*tragere ilegală la răspundere*” nu se limitează exclusiv la cazurile expres enumerate, ci include și situațiile în care persoana este sancționată contravențional în lipsa faptului contravenției, fapt confirmat ulterior prin hotărâre judecătorească definitivă.

În același sens, instanța de apel reține că repararea prejudiciului moral nu este condiționată de constatarea expresă a vinovăției funcționarului public (la caz, agentul constatator), fiind suficientă existența unei ingerințe nejustificate în drepturile persoanei, ingerință care, în cauza vizată, rezultă din sancționarea neîntemeiată a reclamantului/ intimatului.

Referitor la susținerea privind calitatea de pârât necorespunzător, instanța o apreciază ca fiind nefondată. Deși, potrivit unor dispoziții legale, Ministerul Justiției poate reprezenta statul în anumite categorii de litigii, aceasta nu exclude posibilitatea angajării răspunderii directe a autorității publice care a generat prejudiciul. În speță, actul pretins ilicit a fost emis de un agent constatator din cadrul Inspectoratului General al Poliției, astfel încât chemarea în judecată a acestei autorități este justificată. Prin urmare, art. 13 din Legea 1545/1998 prevede

că - *Prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe*.

În ceea ce privește argumentul apelantului potrivit căruia reclamantul/ intimatul ar fi trebuit să solicite repararea prejudiciului în cadrul procesului contravențional, instanța de apel reține că un asemenea drept nu este limitat exclusiv la acea etapă procedurală. Dimpotrivă, persoana vătămată are posibilitatea de a recurge la o acțiune civilă distinctă, ulterior rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a constatat caracterul neîntemeiat al atragerii la răspundere contravențională. Or, conform prevederilor art. 45 Cod contravențional: *(1) Persoana al cărei drept sau interes legitim a fost lezat prin contravenţie îl poate apăra prin acţiune civilă depusă conform legislaţiei procedurale civile. Această persoană are în special dreptul la repararea prejudiciului patrimonial şi a celui nepatrimonial cauzate prin contravenţie. Prezentul alineat se aplică în egală măsură şi în cazul în care, în sensul art.30 alin.(11), se consideră că făptuitorul nu a fost supus răspunderii contravenţionale. (2) Soluţionînd cauza contravenţională, autoritatea competentă este în drept, la cererea victimei, să dispună repararea prejudiciului cauzat prin contravenţie în cazul în care nu există divergenţe asupra întinderii lui.*

În fine, cu referire la cuantumul despăgubirilor acordate, instanța de apel constată că prima instanță a respectat criteriile de echitate, proporționalitate și rezonabilitate, având în vedere natura dreptului lezat, durata procedurilor, precum și intensitatea suferințelor morale invocate. Suma acordată cu titlu de prejudiciu moral nu este excesivă, ci corespunde practicii judiciare și circumstanțelor concrete ale cauzei.

Totodată, Completul remarcă, că apelantul nu a demonstrat existența unor erori de fapt sau de drept comise de instanța de fond care ar putea influența legalitatea și temeinicia hotărârii contestate. Argumentele invocate în cererea de apel au un caracter declarativ și se limitează, în esență, la reiterarea poziției procesuale expuse în prima instanță, fără a combate în mod concret, considerentele reținute de instanța de fond.

Or, potrivit principiului contradictorialității și regulilor de sarcină a probei, revenea apelantului obligația de a indica în mod clar și argumentat în ce constau pretinsele încălcări, precum și de a prezenta probe pertinente și concludente în

susținerea acestor afirmații. În lipsa unor asemenea elemente, Completul nu poate reține criticile formulate ca fiind întemeiate.

Astfel, instanța de apel conchide, că hotărârea instanței de fond este ***clară*** și ***precisă***, se referă la probele administrate în cauză și este în concordanță cu acestea, răspunde în fapt și în drept la toate aspectele incidente în cauza vizată, precum și conduce în mod logic și convingător la soluția din dispozitiv. Or, prima instanța corect a apreciat suma prejudiciului moral și material, inclusiv și a cheltuielilor judiciare suportate de reclamant în legătură cu acordarea asiatenței juridice, aceste sume fiind confirmate prin actele prezentate instanței.

În această ordine de idei, în viziunea Completului judiciar, toate argumentele și afirmațiile invocate de către apelant pe marginea hotărârii contestate, citate supra, sunt vădit lipsite de suport juridic, sub toate aspectele au fost examinate de prima instanță, iar instanța de apel le apreciază ca fiind inconsistente și fără raționament valabil circumstanțelor speței.

Totodată, Completul de judecată menționează, că în cadrul hotărârii CtEDO în cauza *Van de Hurk contra Țărilor de Jos* din 19 aprilie 1994, înalta Curte a statuat că motivarea hotărârii nu atestă obligația instanței de a da fiecărui argument un răspuns detaliat.

Subsecvent, Completul de judecată reiterează, că concluziile primei instanţe sunt întemeiate şi legale, fiind în concordanță cu prevederile art. 239 Cod de procedură civilă, astfel, hotărârea urmează a fi menținută cu respingerea cererii de apel, ca fiind neîntemeiată.

În baza celor expuse și în conformitate cu prevederile art. 385 lit. a), art. art. 389-390, 394, 434 Cod de procedură civilă al RM, Completul de judecată

D E C I D E :

Se respinge apelul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al MAI RM.

Se menține hotărârea Judecătoriei Cimișlia din 05 mai 2025, adoptată pe cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de avocatul Berezovschi Vladislav în interesele Calestro Maxim către Inspectoratul General al Poliției al MAI RM, Inspectoratul Național Securitate Publică al IGP al MAI RM, intervenient accesoriu Voronțov Cristian privind încasarea prejudiciului moral, material și a cheltuielilor judiciare.

Decizia este definitivă și executorie din momentul pronunțării, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni din momentul comunicării deciziei integrale.

Preşedintele ședinței,
Judecător: Judecător: Judecător:

MIRONOV Andrei COLEV Grigori HUDOBA Valeri